

TỰ HỐI VÀ HÒA GIẢI TRONG HÔN NHÂN

Tôi là nữ tín hữu Công Giáo Pháp lập gia đình và có 3 con, tuổi từ 18 đến 12. Chồng tôi và tôi thường cãi-cọ to tiếng với nhau. Chúng tôi bất đồng ý kiến trong vấn đề giáo dục con cái. Chồng tôi chủ trương nghiêm khắc. Tôi chủ trương ngược lại.

Nhân cuộc tĩnh tâm chung dành cho các gia đình Công Giáo, tôi ghi tên tham dự, nhưng chỉ một mình. Hình ảnh các gia đình khác gồm đủ vợ chồng con cái, khiến tôi cảm thấy vô cùng đau khổ. ***Tôi khẩn thiết xin những người trong nhóm giúp lời cầu nguyện - không phải cho chồng tôi ăn năn trở lại - mà cho chính tôi được thay đổi cách đối xử với chồng.*** Lời cầu cộng đoàn quả có tác dụng hữu hiệu. Mấy ngày sau, mắt tinh thần tôi bỗng mở rộng. Tôi thấy rõ lầm lỗi của mình. Tôi ăn năn thống hối và đi xưng tội. Tôi khóc rất nhiều sau khi xưng tội. Từ đó lòng tôi an bình sâu xa. Tôi cầu nguyện với tâm hồn hoàn toàn yên tĩnh.

Đức Chúa GIÊSU cũng soi sáng cho tôi thấy lỗi lầm khác.

Tôi hành nghề y tá và trong công việc tôi thường dự vào các vụ phá thai. Để trấn an lương tâm, tôi tự nhủ:

- Mình phải tôn trọng quyết định của người khác. Hơn nữa, trào lưu tư tưởng xã hội ngày nay là như vậy, mình đâu có thể hành động khác được! Mình còn trẻ nên phải sẵn sàng thông cảm với giới trẻ chứ!

Quả thật, đúng là Satan gieo rắc tư tưởng lầm lạc vào lý luận của tôi. Vậy mà tôi đâu có biết có hay! Tôi cứ đinh ninh mình làm công việc hữu ích, làm điều thiện đáng khuyến khích! Giờ đây mắt tôi mở rộng. Tôi nhận ra lầm lạc của mình. Tôi trở lại tòa giải tội. Tôi khiêm tốn xưng thú lỗi lầm. Tất cả trở nên sáng sủa và rõ ràng trong tôi. Lương tâm tôi chan hòa bình an. Tâm hồn tôi tràn đầy sức mạnh.

Tôi trở lại gia đình, trở về với nhiệm vụ làm mẹ làm vợ với can đảm và yêu thương. Tôi tha thiết xin Đức Chúa GIÊSU ở với tôi và giúp tôi chu toàn bốn phận tín hữu Công Giáo chân chính.

(Bà Francoise Durand).

... Bỗng nhiên tôi bị thất nghiệp vào năm 54 tuổi. Xưởng tôi làm từ 30 năm qua bị vỡ nợ nên đóng cửa. Tôi cảm thấy choáng-váng mất thăng bằng. Tương lai rồi sẽ ra sao? Lấy gì sinh sống đây? Tôi quay cuồng lo âu trong ý tưởng đen tối. Dầu vậy, tôi đáp lời mời đến tham dự tuần tĩnh tâm dành cho các gia đình Công Giáo.

Trái tim nặng trĩu âu sầu, tôi bắt đầu tham dự ngày thứ nhất. Đến ngày thứ hai, trong Thánh Lễ, sau khi rước lễ, tôi cảm nhận sự hiện diện đích thực của Đức Chúa GIÊSU trong tôi. Chúa soi sáng cho tôi thấy một mặc cảm vẫn nằm sâu trong tâm khảm. Mặc cảm đến từ mái tóc có màu kỳ dị. Nó làm tôi thiếu tự tin và trở nên nhút-nhát khi đối diện với người khác. Rồi tôi như nghe tiếng Chúa phán:

- Cha sẽ chữa con khỏi mặc cảm và làm cho con nên dạn dĩ hơn.

Đến ngày thứ ba, trong buổi rước kiệu Mình Thánh Chúa, Đức Chúa GIÊSU soi sáng cho tôi biết, tôi từng làm cho vợ hiền phải đau khổ, chỉ vì tôi không hiểu nàng. Và một sức mạnh thúc giục tôi phải xin lỗi nàng. Sau cuộc rước kiệu, tôi đến bên vợ và xin lỗi vì tất cả thái độ cứng-cỏi, cộc-cằn làm nàng đau khổ. Đưa con trai chúng tôi thật cảm động. Nó đi xưng tội

ngay sau đó, vì từ lâu nó không giữ đạo giữ nghĩa gì cả.

Sau tuần tĩnh tâm, tâm hồn tôi hoàn toàn đổi mới. Tôi tin chắc rằng, THIÊN CHÚA luôn luôn ở với tôi, và giờ đây, tôi trở về với Ngài. Ngài ban cho tôi niềm an bình và hạnh phúc. Tôi không có lý do gì để sợ hãi. Tôi hoàn toàn tin tưởng nơi Chúa. Chính Ngài sẽ dẫn dắt tôi. Tôi phó thác mọi sự trong tay Ngài.

(Ông Simon Toulat).

(“Il est Vivant”, Juin/1987).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt